

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „B1“ SKUNDO**

2022 m. gegužės d. Nr. S- (7-51/2022)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos narės, pavaduojančios Komisijos pirmininką, Rasos Stravinskaitės (pranešėja), narių Andriaus Veniaus, Vilmos Vildžiūnaitės išnagrinėjo UAB "B1" (toliau – Pareiškėja) 2022-03-15 skundą dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Muitinės departamentas, mokesčių administratorius) 2022-02-18 sprendimo Nr. 1A-34 (toliau – Muitinės departamento sprendimas, skundžiamas sprendimas). Pareiškėjos atstovė B. A. ir Muitinės departamento atstovė H. A. 2022-04-19 posėdyje dalyvavo nuotoliniu būdu.

Komisija n u s t a t ė :

Pareiškėja nesutinka su priimtu Muitinės departamento sprendimu, laikydamasi pozicijos, kad Muitinės departamento sprendimui taikomi tokie pat reikalavimai, kaip ir kitų mokestinius ginčus nagrinėjančių institucijų (Komisijos, teismų) sprendimams. Tokio pobūdžio individualiam administraciniam aktui taip pat taikomas racionalaus argumentavimo reikalavimas, kuris galimas tik išsamiai išnagrinėjus abiejų ginčo pusių argumentus ir pozicijas. Pasak Pareiškėjos, skundžiamame sprendime ginčui reikšminga prekių pardavimo sąskaita buvo tik formaliai aptarta, jos nevertinant visų ginčui svarbių aplinkybių kontekste, kurios iš esmės liko net nepaminėtos, dėl ko skundžiamo sprendimo negalima laikyti objektyviu bei teisėtu. Nors skundžiamame sprendime teigiama, kad Muitinės departamentas, kaip mokestinį ginčą nagrinėjanti institucija, neturi pareigos atsakyti į kiekvieną mokesčių mokėtojo pateiktą argumentą, tačiau priimtas sprendimas turi būti aiškus, jame turi būti nagrinėjami abiejų šalių motyvai, o jo argumentavimas turi būti racionalus. Pareiškėja nurodo, kad šiuo atveju nurodytų reikalavimų nesilaikyta, todėl skundžiamas sprendimas turi būti panaikintas, kaip priimtas išnagrinėjus ne visas reikšmingas bylos aplinkybes.

Pareiškėja skunde teigia, jog skundžiamame sprendime Muitinės departamentas sistemiškai neįvertino kartu su sąskaita pateikto tarptautinio krovinių transportavimo važtaraščio (CMR), tranzito / saugumo lydimojo dokumento, laikinojo saugojimo deklaracijos ir aplinkybės, jog pačioje prekių sąskaitoje užfiksuota ne Sąjungos prekių pristatymo vieta – Vilnius, Lietuva, t. y. Sąjungos muitų teritorija. Prekės į Lietuvą buvo atgabentos laikinojo saugojimo ir tranzito procedūrai įforminti su tikslu sąskaitoje identifikuotas prekes pristatyti prekių pirkėjui į galutinį siuntimo tašką – Lenkiją, o tai yra Sąjungos muitų teritorija. Kad ne Sąjungos prekių pristatymo – eksporto vieta yra Lenkija, patvirtina ir Pareiškėjai pateiktas nurodymas prekes pristatyti į Lenkiją, kuris buvo gautas iš prekių gabenimo organizatoriaus el. paštu.

Šie visi dokumentai patvirtina, kad ne Sąjungos prekės faktiškai buvo eksportuotos į Sąjungos muitų teritoriją, pirmiausia faktiškai įvežtos į Lietuvą tranzito procedūrai įforminti ir toliau gabenamos į Lenkiją galutiniam prekių pirkėjui pristatyti. Pagal sąskaitą – parduodamų prekių savybės: elektroninių cigarečių skystis, 125 pakuotės, 641 kg svorio, t. y. jos sutampa su

aukščiau nurodytuose dokumentuose užfiksuotomis faktiškai į Sąjungos teritoriją įvežtų prekių savybėmis, dėl ko pagrįstai daroma išvada, jog sąskaitoje nurodytos prekės yra tos pačios prekės, kurios faktiškai buvo eksportuotos į Sąjungos muitų teritoriją.

Taip pat, Pareiškėjos manymu, skundžiamame sprendime Muitinės departamentas neįvertino aplinkybės, jog Pareiškėja su ne Sąjungos prekėmis Lietuvoje atliko veiksmus – prekėms įformino tranzito deklaraciją, veikdama tik kaip muitinės tarpininkė. Pareiškėja nėra nei prekių pardavėja, nei prekių pirkėja, todėl akivaizdu, jog ji objektyviai gali turėti tik tuos dokumentus, kurie reikalingi paslaugoms pagal sutartį suteikti. Atkreipiamas dėmesys, kad Pareiškėja, priėmusi prekes reikalingai procedūrai įforminti, atidžiai jas sutikrino pagal turimus prekių transportavimo dokumentus ir prekių sąskaitą, su kuria visi eksportui į Sąjungos muitų teritoriją pateiktų prekių duomenys sutiko. Šiuos faktus Pareiškėja užfiksavo fotonuotraukose, kurios papildomai pateiktos su skundo medžiaga. Taigi, visos šios aplinkybės patvirtina, jog sąskaitoje nurodytos prekės yra tos pačios prekės, kurioms Pareiškėja Lietuvos teritorijoje įformino Sąjungos tranzito procedūrą tikslu prekes pristatyti į galutinį prekių tašką Lenkiją – Sąjungos muitų teritoriją.

Skunde pažymima, jog Pareiškėja muitinės skolininke už šias prekes buvo pripažinta, muitinei nustačius, jog nėra užbaigta šioms prekėms įforminta tranzito procedūra. Pareiškėja šios procedūros negalėjo užbaigti dėl objektyvių aplinkybių, kadangi joms esant Lietuvos teritorijoje, buvo neteisėtai pasisavintos trečiųjų asmenų – pavogtos. Apie įvykį buvo pranešta policijai, tačiau nei nusikaltimą atlikę asmenys, nei prekės nebuvo surastos.

Skunde teigiama, jog tai, kokios ir kokių savybių prekės buvo neteisėtai pasisavintos trečiųjų asmenų ir už kurias Pareiškėja privalo sumokėti visus privalomus mokesčius (muitą, pridėtinės vertės mokesťį (toliau – PVM) muitinė identifikavo vadovaudamasi tais pačiais dokumentais. Muitinė, vertindama skunde minimus dokumentus, įskaitant ir prekių sąskaitą, nustatė mokėtinus maito (ir PVM) mokesčius Lietuvoje. Tai reiškia, jog muitinė šiuos dokumentus, įskaitant ir prekių sąskaitą, pripažino tinkamais ir pagrindžiančiais faktą, jog prekės faktiškai buvo eksportuotos į Sąjungos teritoriją ir išleistos į laisvą apyvartą Lietuvoje, t. y. šių dokumentų pagrindu pripažintas faktas, jog ne Sąjungos prekės buvo parduotos – pateiktos į Sąjungos muitų teritoriją. Todėl, pasak Pareiškėjos, remiantis aptartomis aplinkybėmis, darytina pagrįsta išvada, kad egzistuoja teisėtas pagrindas prekių muitinę vertę nustatyti taikant sandorio vertės metodą, vadovaujantis Pareiškėjos turimais dokumentais, įskaitant ir prekių sąskaitą, bei joje nurodyta prekių verte.

Taip pat skunde nurodoma, kad šiuo atveju susiklostė situacija, jog sprendžiant dėl mokesstinės prievolės nuo šių prekių atsiradimo ir nustatymo Lietuvoje, prekių sąskaita ir visi kiti dokumentai yra pripažįstami tinkamais ir pagrindžiančiais prekių įvežimą į Lietuvą – eksportą į Sąjungos teritoriją, tačiau kai yra sprendžiama dėl prekių muitinės vertės, sąskaita yra vertinama kaip netinkama prekių muitinei vertei pagrįsti, atsižvelgiant vien tik į sąskaitos šalių rekvizitus, o dėl kitų dokumentų apskritai nutylima. Remdamasi aptartais skundo motyvais, Pareiškėja prašo panaikinti Muitinės departamento sprendimą ir perduoti jos skundą iš naujo nagrinėti Muitinės departamentui.

Vilniaus teritorinės muitinės (toliau – Vilniaus TM) krovinių poste „Paneriai“ prekėms (elektroninių cigarečių skystis, 641 kg) 2021-06-30 buvo įforminta Sąjungos tranzito procedūra pagal lydintįjį dokumentą T1 Nr. 21LTVR500017D4FF80 (toliau – 2021-06-30 Tranzito deklaracija); procedūros vykdytojas – Pareiškėja. Paskirties muitinės įstaigai – Lenkijos Respublikos muitinės pasienio postui „Medyka OC“ (PL401030) prekė turėjo būti pateikta iki 2022-07-07, tačiau Nacionalinės tranzito kontrolės sistemos priemonėmis muitinė negavo patvirtinimo, jog prekė buvo pateikta paskirties įstaigai. Todėl, vadovaujantis 2015-11-24 Komisijos įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 2015/2447, kuriuo nustatomos išsamios tam tikrų Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 95/2013, kuriuo nustatomos Sąjungos muitinės kodekso (toliau – SMK) įgyvendinimo taisyklės (toliau – SMK įgyvendinimo taisyklės), Vilniaus TM pradėjo tyrimą. Vilniaus TM raštu Nr. (8.1/16)-2V-10601 (2021-08-05) ir 2021-08-27 el. paštu informavo Pareiškėją, jog neturi informacijos apie tranzito procedūros

užbaigimą bei paprašė pateikti įrodymus, nurodytus SMK įgyvendinimo taisyklių 312 straipsnio 1 ir 2 dalyse. Pareiškėja 2021-08-30 pateikė paaiškinimus, susijusius su ginčo prekių gabenimo aplinkybėmis, tačiau alternatyvių tranzito procedūros užbaigimo įrodymų nepateikė. Atsižvelgiant į tai, Vilniaus TM 2021-10-28 sprendimu 18KP-16-801 pripažino, kad už neįvykdytą muitinio tranzito procedūrą, vykdytą pagal 2021-06-30 Tranzito deklaraciją, atsirado mokesstinė prievolė muitinei, kurios dydis: 1 060 Eur muitas, 11 208 Eur PVM, 36 000 Eur akcizai. Skolininke muitinei pripažinta Pareiškėja, jai taip pat apskaičiuoti 1 587 Eur PVM delspinigiai.

Nesutikdama su skundžiamu Vilniaus TM sprendimu apskaičiuotų mokesčių dydžiu, Pareiškėja pateikė skundą Muitinės departamentui, kuriame neginčijo aplinkybių dėl jos pripažinimo skolininke muitinei už neįvykdytą muitinio tranzito procedūrą, tačiau nesutiko su Vilniaus TM nustatyta prekių muitine verte.

Muitinės departamentas skundžiamu sprendimu Pareiškėjos skundo netenkino, nurodydamas šiuos sprendimo priėmimo motyvus.

SMK 70 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta, jog prekių muitinės vertės pagrindas visų pirma yra sandorio vertė, „tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, kuri prireikus patikslinama“. Muitinės departamento direktoriaus 2004-04-28 įsakymu Nr. 1B-431 patvirtintų Importuotų prekių muitinio įvertinimo kontrolės taisyklių (toliau – Taisyklės) 9 punkte nustatyta, jog importuojamų prekių sandorio vertė apskaičiuojama remiantis prekių pirkimo–pardavimo dokumentais, t. y., sąskaitomis faktūromis, sutartimis, transporto paslaugų sąskaitomis faktūromis ir kt. Jeigu prekės gabenamos pirkėjo transportu arba nemokamai, vadovaujantis Įgyvendinimo taisyklių 138 straipsnio 3 dalimi, prekių vežimo išlaidos, kurios įskaitomos į importuojamų prekių muitinę vertę, apskaičiuojamos vadovaujantis tos pačios rūšies transporto priemonėms taikomais įprastais tarifais; remiantis Taisyklių 20.1 punkto nuostatomis, deklaruojamai prekių muitinei vertei pagrįsti, muitinei pareikalavus arba asmens iniciatyva, gali būti pateikiama prekių pardavimo sąskaita faktūra (sąskaitos faktūros) ir kitos sąskaitos, susijusios su muitinės vertės elementais (pvz., vežimo, krovimo, draudimo išlaidų, mokesčių už patentus ir licencijas, komisinių ir apmokėjimų tarpininkams sąskaitos faktūros), jeigu deklaruojamų prekių muitiniam įvertinimui taikytinas sandorio vertės metodas.

Skundžiamame sprendime teigiama, kad Vilniaus TM 2021-10-28 sprendime Nr. 18KP-16-801 pagrįstai nurodė, kad ne Sąjungos prekių, įvežtų į Sąjungos muitų teritoriją, muitinės vertės nustatymą reglamentuoja SMK 69–74 straipsniai ir SMK įgyvendinimo taisyklių 127–146 straipsniai, tačiau, atsižvelgiant į tai, jog, nagrinėjamu atveju nebuvo pateikti ginčo prekių pardavimą į Sąjungos muitų teritoriją patvirtinantys dokumentai, prekių muitiniam įvertinimui sandorio vertės metodas netaikytinas.

Šio ginčo atveju, į Sąjungos muitų teritoriją įvežtos prekės (elektroninių cigarečių skystis, 641 kg) Vilniaus TM krovinių poste „Paneriai“ įforminus 2021-06-30 Tranzito deklaraciją buvo deklaruotos Sąjungos tranzito procedūrai. Minėtoje deklaracijoje nurodyta ir Pareiškėjos muitinei pateiktoje elektroninių cigarečių skysčio 2021-04-27 sąskaitoje faktūroje Nr. 59621, išrašytoje pardavėjo „UNITEX L. O. INC“ (1671 *porter Rd ste* 201, Jamaika, NY 11434 JAV) prekių pirkėjui „IP Vladimirov“ (juridinis adresas: 142001 *Moscow region, Domodedovo district V. T., North building 4, Apt.173*) nurodyta kaina nėra „prekių, parduodamų eksportui į Sąjungos muitų teritoriją“, kaina. Taigi, prekių muitinė vertė nagrinėjamu atveju negali būti nustatyta taikant sandorio vertės muitinio įvertinimo metodą, kadangi pagal šią sąskaitą prekės nėra parduodamos eksportui į Sąjungos muitų teritoriją.

Remiantis SMK 74 straipsnio 1 dalimi, jeigu prekės muitinės vertės neįmanoma nustatyti vadovaujantis SMK 70 straipsniu, ji turi būti nustatoma iš eilės taikant kiekvieną SMK 74 straipsnio 2 dalies punktą nuo a iki d, kol pasiekiamas tas punktą, pagal kurį prekių muitinę vertę įmanoma nustatyti.

Remiantis SMK įgyvendinimo taisyklių 141–143 straipsnių nuostatomis, pagal SMK 74 straipsnio 2 dalies a ir b punktus nustatant importuojamų prekių muitinę vertę, naudojama

tapačių arba panašių prekių, kurios parduodamos tuo pačiu apyvartos lygmeniu ir iš esmės tokiais pačiais kiekiais kaip ir vertinamos prekės, sandorio vertė; muitinei vertei pagal SMK 74 straipsnio 2 dalies c punktą nustatyti naudojama vieneto kaina yra kaina, už kurią importuotos prekės arba importuotos tapačios ar panašios prekės (tokio pavidalo, kokios jos buvo importuotos) parduodamos Sąjungoje vertinamų prekių importo metu arba maždaug tuo pačiu metu; taikydama SMK 74 straipsnio 2 dalies d punktą, muitinė negali reikalauti ar įpareigoti Sąjungos muitų teritorijoje neįsisteigusio asmens pateikti tikrinti arba leisti naudoti visus apskaitos dokumentus ar kitus įrašus, kurių reikia muitinei vertei nustatyti.

Vilniaus TM 2021-10-28 sprendime Nr. 18KP-16-801 konstatavo, kad nesant galimybės pagal kilmės šalį taikyti tapačių ir panašių prekių sandorio verčių, nes Prekių muitinio įvertinimo informacinėje sistemoje (toliau – *PREMI IS*) nėra duomenų apie tuo pačiu metu tuo pačiu apyvartos lygiu importuotas prekes, kurių kiekis maždaug toks pats kaip ir prekių, kurių muitinė vertė turi būti nustatyta, ir kurių muitiniam įvertinimui yra pripažintas sandorio vertės metodas; vertės, nustatytos pagal prekės vieneto kainą (dedukcinis muitinės vertės nustatymo metodas), nagrinėjamu atveju taikyti taip pat nėra galimybės, nes nepateikti duomenys apie prekių pardavimą Sąjungos muitų teritorijoje; nepateikti duomenys apie prekės pardavimą Sąjungos muitų teritorijoje apskaičiuotosios vertės metodo taikymui.

Tokiu būdu, nesant galimybės nustatyti prekės muitinę vertę pirmesniais muitinio įvertinimo metodais, ginčo prekės muitinė vertė, Muitinės departamento vertinimu, buvo pagrįstai nustatyta vadovaujantis SMK 74 straipsnio 3 dalimi, kurioje numatyta, kad jeigu muitinės vertės neįmanoma nustatyti pagal 1 dalį, ji nustatoma remiantis duomenimis, kuriuos galima gauti Sąjungos muitų teritorijoje, t. y. pagal *PREMI IS* esančias importuotų tapačių ar panašių ne Sąjungos prekių sandorio vertes.

Remiantis Taisyklių 38 punktu, tikrinamų prekių muitinės vertės nustatymui antriniais muitinio įvertinimo metodais muitinės pareigūnas *PREMI IS* atlieka duomenų analizę ir atrinka tuos sandorius, kurie atitinka tapačių arba panašių prekių reikalavimus. Vadovaujantis Taisyklių 42 punktu, jeigu randami keli tapačių ar panašių prekių sandorio vertės įrašai, tikrinamų prekių muitinės vertės nustatymui antriniais muitinio įvertinimo metodais taikoma mažiausioji iš alternatyvių verčių. Taigi, nustatyta prekės muitinė vertė (46,60 Eur/kg), remiantis Taisyklių nuostatomis, yra atrinkta iš muitinės turimų duomenų apie kitų importuotojų į Sąjungos muitų teritoriją importuotų tapačių ar panašių prekių sandorio vertes, todėl nuo pastarosios vertės Vilniaus TM teisėtai ir pagrįstai apskaičiavo mokėtinus importo mokesčius.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Skundžiamas Muitinės departamento 2022-02-18 sprendimas Nr. 1A-34 tvirtintinas, Pareiškėjos skundas atmestinas. Pareiškėja Komisijai pateiktame skunde neginčija Vilniaus TM sprendime konstatuotų aplinkybių, kad Sąjungos tranzito procedūra pagal įformintą 2021-06-30 Tranzito deklaraciją nėra tinkamai užbaigta, t. y. procedūros vykdytoja Pareiškėja neįvykdė įsipareigojimų, nurodytų (duomenys neskelbtini) straipsnio 1 dalyje: visas ir nepakeisto pavidalo prekes ir būtiną informaciją pateikti paskirties muitinės įstaigai per nustatytą terminą, todėl Pareiškėja pripažinta skolininke muitinei dėl nebaigtos / neįvykdytos Sąjungos tranzito procedūros. Tačiau Pareiškėja nesutinka su jai apskaičiuotos mokesstinės prievolės dydžiu, laikydama si pozicijos, kad ginčo prekių muitinė vertė yra nustatyta netinkamai. Pareiškėja teigia, kad 2021-06-30 Tranzito deklaracijoje nurodytoms prekėms turėjo būti taikomas sandorio vertės muitinio įvertinimo metodas ir tokio metodo taikymo galimybę pagrindžia ne tik ginčo byloje pateikta prekių pardavimo sąskaita (kurią mokesčių administratorius nepagrįstai vertino tik atsižvelgdamas į sandorio šalių rekvizitus), bet ir kiti dokumentai, kuriuos, anot Pareiškėjos, Muitinės departamentas turėjo vertinti sistemiškai, nes šie dokumentai pagrindžia, kad prekės buvo parduotos eksportui į Sąjungos teritoriją: atgabentos į Lietuvos Respubliką teritoriją tranzito procedūrai įforminti ir buvo gabentos į Lenkijos Respubliką (galutinę paskirties įstaigą), taip pat Sąjungos teritoriją. Remdamasi aptartais, Pareiškėjos skunde Komisijai išdėstytais ir

Komisijos posėdžio metu akcentuotais motyvais, Pareiškėja prašo naikinti Muitinės departamento sprendimą ir perduoti jos skundą iš naujo nagrinėti Muitinės departamentui.

Kadangi Pareiškėja neginčija aplinkybių dėl jos pripažinimo skolininke muitinei, todėl Komisija plačiau dėl šių aplinkybių sprendime nepasisako, pasisakydama dėl Pareiškėjai nurodytos sumokėti mokesstinės prievolės apskaičiavimo pagrįstumo, nes Pareiškėja pateiktu skundu nesutinka su jai įregistruotos mokesstinės prievolės dydžiu, inicijuodama ginčą dėl Vilniaus TM apskaičiuotos ginčo prekių muitinės vertės.

Komisija, įvertinusi ginčo bylos faktines aplinkybes, ginčo situacijos teisinį reglamentavimą bei Europos Sąjungos teisingumo teismo (toliau – ESTT) praktiką šioje srityje, laikosi pozicijos, jog ginčo situacijoje mokesčių administratorius tinkamai aiškino ir taikė teisės normas, teisingai vertindamas faktines ginčo aplinkybes.

Pagal SMK 70 straipsnio 1 dalį prekių muitinės vertės pagrindas, visų pirma, yra sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, kuri prireikus patikslinama. SMK 74 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad jeigu prekių muitinės vertės neįmanoma nustatyti pagal 70 straipsnį, ji nustatoma iš eilės taikant kiekvieną 2 dalies punktą nuo a iki d, kol pasiekiamas tas punktas, pagal kurį prekių muitinę vertę įmanoma nustatyti. SMK 74 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad muitinės vertė – tai: a) tapačių prekių, parduotų eksportui į Sąjungos muitų teritoriją ir eksportuotų tuo pačiu arba maždaug tuo pačiu metu kaip ir vertinamos prekės, sandorio vertė; b) panašių prekių, parduotų eksportui į Sąjungos muitų teritoriją ir eksportuotų tuo pačiu arba maždaug tuo pačiu metu kaip ir vertinamos prekės, sandorio vertė; c) vertė, nustatyta pagal prekių vieneto kainą, už kurią Sąjungos muitų teritorijoje su pardavėjais nesusijusiems asmenimis parduotas didžiausias bendras importuotų prekių arba tapačių ar panašių importuotų prekių kiekis; arba d) apskaičiuotoji vertė, kurią sudaro šių elementų suma: išlaidos medžiagoms ir gamybai arba kitokiam perdirbimui, atliktam gaminant importuojamas prekes, arba jų vertė; pelno ir bendrųjų išlaidų, kurių dydis lygus pelnui ir bendrosioms išlaidoms, paprastai nurodomoms šalies eksportuotojos gamintojams parduodant eksportui į Sąjungą prekes, kurios yra tos pačios klasės ar rūšies kaip ir vertinamos prekės, suma; išlaidos 71 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytiems elementams arba vertė. Jeigu muitinės vertės neįmanoma nustatyti pagal minėto 74 straipsnio 1 dalies nuostatas, ji nustatoma remiantis duomenimis, kuriuos galima gauti Sąjungos muitų teritorijoje, t. y. remiamasi muitinės informacinėse sistemose sukauptais muitinės deklaracijų duomenimis apie importuotų tapačių arba panašių prekių muitines vertes.

ESTT formuojamoje praktikoje (pavyzdžiui, generalinio advokato išvada byloje C-46/16) laikomasi pozicijos, jog „muitinės vertės nustatymo metodas taikytinas tik tuomet, kai atitinkamų prekių sandorio vertė atitinka kainą, nustatytą eksportui į Sąjungos muitų teritoriją. Reikšmės neturi tai, ar skola muitinei atsiranda dėl neteisėto prekių paėmimo iš muitinės priežiūros per išorinio tranzito procedūrą“. ESTT 2017-11-09 sprendime byloje Nr. C-46/16 „*LS F. D.*“ *SIA* nurodė, kad 1992-10-12 Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, iš dalies pakeisto 1999-04-13 Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 955/1999, 29 straipsnio 1 dalyje (atitinkančioje SMK 70 straipsnio 1 dalį) numatytas muitinės vertės nustatymo metodas netaikomas prekėms, kurios parduotos siekiant eksportuoti ne į Europos Sąjungą. Iš tikrųjų muitinė vertė turi atitikti importuojamų prekių realią ekonominę vertę (šiuo klausimu žr. ESTT 2013-12-12 sprendimo *Christodoulou* ir kt., C-116/12, 40 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją), o prekės kaina tam tikroje muitų zonoje atspindi rinkos padėtį šioje zonoje. Todėl eksportui į trečiąją valstybę skirtos prekės kaina nebūtinai yra kaina, kuri būtų taikoma tą pačią prekę eksportuojant į Sąjungos muitų teritoriją. Būtent dėl šios priežasties Muitinės kodekso 31 straipsnio 2 dalies c ir e punktuose numatyta, kad pagal šio kodekso 31 straipsnį nustatyta muitinės vertė negali būti grindžiama prekių kaina eksporto šalies vidaus rinkoje ar eksporto į Sąjungos muitų teritorijai nepriklausančią šalį kaina.

Ginčo atveju, Komisijos vertinimu, nors Pareiškėja laikosi pozicijos, jog ginčo prekių muitinė vertė turėjo būti nustatoma remiantis pateikta 2021-04-27 pardavimo sąskaita, taikant sandorio vertės metodą, tačiau ji nepagrindė aplinkybių, kad ši pardavimo sąskaita, taip pat ir kiti

jos skunde minimi dokumentai, įrodo pagal šią sąskaitą įvykusį ginčo prekių pardavimą eksportui į Sąjungos teritoriją. Todėl tiek Vilniaus TM, tiek Muitinės departamentas pagrįstai nevertino ginčo byloje pateiktos 2021-04-27 prekių pardavimo sąskaitos Nr. 59621, kaip dokumento, tinkamo prekių muitinei vertei apskaičiuoti, pagrindžiančio prekių pardavimą eksportui į Sąjungos teritoriją. Paminėtina, kad pateiktas dokumentas liudija, kad prekių pardavėjas „UNITEX L. O. INC“ (1671 *porter Rd ste* 201, Jamaika, NY 11434 JAV) *prekes pardavė prekių pirkėjui Rusijoje*, tai yra – „IP Vladimirov“ (juridinis adresas: 142001 *Moscow region, Domodedovo district V. T., North building 4, Apt.173*), taigi šiuo dokumentu prekės nebuvo parduotos eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, nes įvyko pardavimas tarp trečiųjų šalių vienetų. Tokios išvados nepaneigia ir tai, jog pardavimo sąskaitoje nurodyta prekių atgabavimo vieta – Lietuva (kaip teigiama skunde, Sąjungos teritorija), nes į Lietuvos Respublikos teritoriją atgabentoms ne Sąjungos prekėms buvo įforminta Sąjungos tranzito procedūra, tai yra jų (ne Sąjungos prekių) statusas nepasikeitė ir prekės jų buvimo Lietuvos Respublikoje metu buvo muitinės prižiūrimos. Komisija neneigia Pareiškėjos skunde minimos teismų praktikoje aptartos pozicijos, kad sprendžiant dėl sandorio vertės taikymo, gali būti vadovaujama ne tik pirkimo–pardavimo, bet ir kitais dokumentais (minėti dokumentai yra aptariami ir sprendime nurodytose Taisyklėse, juos aptarė ir Muitinės departamentas), tačiau prekių gabenimo, tarpininkavimo ar kitų dokumentų vertinimas, taikant sandorio vertės metodą, yra labiau susijęs su muitinės vertės sudėtinių elementų nustatymu (gabenimo, tarpininkavimo išlaidomis, kurios įskaitomos į prekių muitinę vertę). Todėl, nepaisant Pareiškėjos skunde dėstomos pozicijos dėl CMR, 2021-06-30 Tranzito deklaracijos (kuriuose nurodytas prekių gavėjas ir prekių pristatymo vieta Lenkijos Respublikoje), elektroniniu paštu pateikto nurodymo prekes pristatyti į Lenkiją ir pan., įrodomosios reikšmės prekių pardavimui eksportui į Sąjungos teritoriją pagrįsti, Komisijos vertinimu, ginčo situacijoje šie dokumentai gali liudyti apie galimą prekių pervežimo į kitą Sąjungos šalį aplinkybes, tačiau nepagrindžia prekių pardavimo eksportui į Sąjungos teritoriją ir galimybės prekių muitinę vertę nustatyti pagal 2021-04-27 (pirminėje) pardavimo sąskaitoje nurodytą prekių kainą. Atsižvelgiant į tai, Pareiškėjos skunde (remiantis CMR ir kituose dokumentuose nurodoma prekių pristatymo vieta Lenkijos Respublikoje, taip pat tuo, kad prekės iš muitinės priežiūros paimtos Lietuvos Respublikos teritorijoje) daromos išvados, kad pateiktų dokumentų visuma patvirtina, jog ginčo atveju ne Sąjungos prekės *faktiškai* buvo eksportuotos į Europos Sąjungos teritoriją, o pardavimo sąskaitoje nurodyta prekių pardavimo kaina pripažintina prekių pardavimo kaina eksportui į Sąjungos teritoriją, yra neteisingos ir neatitinka faktinių bylos aplinkybių. Nustatyta, kad pagal 2021-06-30 Tranzito deklaraciją prekės nebuvo pristatytos muitinės paskirties įstaigai Lenkijos Respublikoje, CMR, nors ir yra nurodyti gavėjo Lenkijos Respublikoje duomenys, tačiau dokumentas yra patvirtintas tik pačios Pareiškėjos spaudu, jokie kiti dokumento duomenys nepatvirtina prekių gabenimo Lenkijos Respublikos vienetui, taip pat ir jų pardavimo–aplinkybių. Ginčo byloje nustatyta ir šių aplinkybių neginčija Pareiškėja, kad prekės yra paimtos iš muitinės priežiūros (pasak Pareiškėjos, įvykdžius neteisėtus veiksmus), kas iš esmės paneigia Pareiškėjos skunde įrodinėjamas aplinkybes dėl prekių eksporto į Sąjungos teritoriją. Taigi, iš esmės konstatavus faktą, kad pateikti dokumentai nepagrindžia aplinkybių, kad ginčo prekės buvo parduotos eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, sandorio vertės muitinio įvertinimo metodas šioms prekėms netaikytinas (SMK 70 straipsnio 1 dalis), todėl mokesčių administratorius pagrįstai prekių muitinę nustatė pagal *PREMI IS* esančias importuotų tapačių ar panašių ne Sąjungos prekių sandorio vertes. Taip pat, Komisijos nuomone, Pareiškėjos skundo motyvai dėl selektyvaus dokumentų vertinimo nėra teisingi, nes tai, jog įvežus prekes į Lietuvos teritoriją ir įforminant Sąjungos tranzito procedūrą, procedūros vykdytojas pateikė pardavimo sąskaitą prekių disponavimo aplinkybėms pagrįsti, taip pat vėliau mokesčių administratoriui pateikė su prekių transportavimu susijusius dokumentus, nesudaro pagrindo šių dokumentų vien dėl šių aplinkybių pripažinti dokumentais, įrodančiais prekių pardavimą eksportui į Sąjungos teritoriją.

Remdamasi išdėstytu, Komisija konstatuoja, kad Muitinės departamentas tinkamai vertino teisės aktus, reguliuojančius ginčo santykius bei faktines ginčo aplinkybes, priėmė teisėtą

bei pagrįstą sprendimą, atitinkantį sprendimo priėmimo metu suformuotą teismų praktiką panašiose bylose. Komisijos vertinimu, Muitinės departamentas motyvavo ir pagrindė, kodėl ginčo situacijoje nebuvo taikytas sandorio vertės metodas, todėl teigti, kad skundžiamas sprendimas nėra motyvuotas, nėra pakankamo pagrindo. Atsižvelgiant į tai, Komisija neturi pagrindo kitaip vertinti nustatytų aplinkybių, todėl Muitinės departamento sprendimas tvirtintinas, o Pareiškėjos skundas atmestinas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, n u s p r e n d ž i a :

Patvirtinti Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2022-02-18 sprendimą Nr. 1A-34.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos narė, pavaduojanti Komisijos pirmininką

Rasa Stravinskaitė

Komisijos narė

Vilma Vildžiūnaitė

Komisijos narys

Andrius Venius